

ת"פ 48422/08 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות שי' נגד אשר לוק

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 11-08-48422 מדינת ישראל נ' לוק
בפני כב' השופט אביב שרון
בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות שי'
ע"י ב"כ עו"ד יניב המי
נד
אשר לוק

ע"י ב"כ עו"ד אורן שפקמן

הכרעת דין

כתב האישום והמענה לו

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירות של **הסתג גבול פלילית**, בנגדו לסעיף 447(א)(2) לחוק העונשין, תש"ז-1977; **תקיפת עובד ציבור**, בנגדו לסעיף 382(א) לחוק העונשין; **והעלבת עובד ציבור**, בנגדו לסעיף 288 לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 16.3.11 בשעה 12:20 או בסמוך לכך, ניסה הנאשם, המשמש כנהג הובלוות, לעبور עם משאיתו המועמסת בסחורה במחסום 109, מחסום בו קיימں מבנה של רשות המיסים, ומאחר ולא החזיק בידו מסמכים כנדרש על פי דין, נמנעה העברת המשאית במחסום. הנאשם נכנס למבנה רשות המיסים (להלן - **המשרד**) וסירב לצאת, למרות שנתקבש לעזוב מספר רב של פעמים על ידי עובדי המשרד שהינם עובדי הציבור שמילאו אותה שעה תפקידם כחוק. בכך נשרר הנאשם בנכס שלא כדין כדי להפחיד את המחזיק בנכס, להעליבו, להקניתו או לעبور עבירה. בהמשך, תקף הנאשם את עובדת הציבור, רעות שדה (להלן - **המתלוננת**), אשר ניסתה לקחת מידיו של הנאשם כסות שנטל משלוחנה ללא רשות, בכך שדחף אותה בידי הימנית. בהמשך, העלה הנאשם את עובדי הציבור בכך שקרא לעברם "חראות, מניאקים".

3. בישיבת המענה כפר הניסטן בעבירות המיחסות לו וטען כי הסיבה המתוארת בכתב האישום לעיכובה של משאיתו במחסום אינה הסיבה האמיתית, שכן הנאשם נדרש לעצור במחסום, לעיתים קרובות, וללא הסבר מאת המאבטחים במחסום. הנאשם טען כי אכן נכנס למשרד, וזאת על מנת לבקש מים לשתייה, ועובד הציבור כלל לא ביקשו ממנו לצאת מהמשרד. הנאשם טען כי השתמש בכוס פלסטי חד פעמי אשר היה ליד מתקן המים. הנאשם אישר כי המתלוננת ניסתה לקחת את הכוס ממנו ובתגובה ביקש הוא בשנית לשות מים ולא דחף אותה ביד. גם לגבי האיום המיחס לו כפר הניסטן.

משמעותם הראיות בתיק.

עמוד 1

מטעם המאשימה העידה המתלוונת וכן שלושה חוקרי רשות המיסים, אשר שהו עימה במשרד בעת האירוע. כן הוגש, בהסכמה, דוח פעולה מיום 16.3.11 שעה 12:20 (ת/2), אותו ערך רס"מ שלומי טולדו, אשר הגיע למשרד בעקבות האירוע.

מטעם ההגנה העיד הנאשם.

תמצית הראיות

4. **מעדotta של המתלוונת** עולה כי היא עבדת ביחידת המעברים של רשות המיסים מזה 7 שנים. מדובר ביחידת הפרוסה לאורך קו התפר ואמונה על אכיפת חוק המע"מ. תפקידיה העיקרי של היחידה הוא למנוע העברת שחורה מהרשות הפלסטינית לישראל שלא כדין, כאשר שחורה זו חייבת להיות מלאה בחשבונות מתאימות. המתלוונת עבדת במחסום 109 הנזכר בכתב האישום, אשר נמצא בין אלפי מנשה לקרני שומרון (עמ' 8).

המשרד המזכיר נמצא על מדראה הגובלת בכביש. הבידוק הראשוני של הרכב הנעוצר במחסום מתבצע על ידי מאבטחים. במידה ונמצאת ברכב שחורה שאינה בנסיבות "לצריכה פרטית", מופנה הנג הרכב לחקירה במשרד. תפקידו המתוונת והחוקרים הוא לבדוק את התיעוד הרלוונטי לשחורה, כאשר אם מתרבר כי השחורה היא "לצריכה פרטית", מוחזר הנג לטיפול משרד הביטחון. כאשר מדובר בשחורה מפירת חוק, מנעת מעבר המשאית לשטח ישראל. המתוונת, כעובדת היחידה, מוסמכת לחקור חשודים תחת זהירותה. על פי הוראות הבתיוחות, עובדי היחידה נדרשים לעיתים לעמוד עם הבודקים במחסום, לבוש שכפ"צים, ורוב הזמן הם מצויים במשרד, סמוך למאבטחים. חלק מהתהנחות, המתלוונת יתר עובדי היחידה חמושים באקדח. כך גם הייתה חמושה באקדח בעת האירוע (עמ' 9). המתלוונת סיפרה כי לאחר חקירה תחת זהירותה, ניתנת לנחקר האופציה לבחור לשלם כופר כסף ובאפשרות הנחקר לבקש להישפט (עמ' 10).

לגביו היכרותה עם הנאשם, סיפרה המתלוונת כי היא מכירה את הנאשם מאירועים קודמים בהם הגיעו למיחסום, כשלעיתים נתפס עם שחורה והופנה אל עובדי היחידה לחקירה. המתלוונת צינה כי לעיתים הנאשם "פשט הגיע למשבר, נבדק ע"י הבודקים הביטחוניים של משרד הביטחון ולאחר מכן נכנס למשרד המקס בשיל להקנית את העובדים שנמצאים במשרד" (עמ' 10, ש' 18).

בעת הרלוונטיות לכתב האישום לא היה הנאשם עוסק מורשה והוא הגיע מספר רב של פעמים למיחסום עם לוחות שיש שהעמים בכפר פלטיני, כשהחחד כלפיו היה כי ניסה "לגייר" את השחורה מבלי להוציא חשבונית כמתחייב בדיון (עמ' 10). היו פעמים בהם ניסה הנאשם להסליק את השחורה בתוך מזמון, דהיינו להוציא ממנו ספוג ולהכנס במקומו שיש. בשל ניסיון העבר עם הנאשם הוא מרבה להיעצר לבדיקה על ידי אנשי הביטחון ובמידה ומשאיתו ריקה הוא משוחרר. כאשר המשאית מלאה בשחורה, הוא מופנה לחוקר היחידה לבירור, שלא תמיד מסתירים בחקירה (עמ' 11).

5. ביום האירוע, בחר הנאשם להכנס למשרד למטרות שימושיתו הייתה ריקה. לדברי המתלוונת, הנאשם נכנס למשרד על מנת לנסות ולהקנית את העובדים. ההקנותות המדוברות כללו הטחת דברים בחוקרים, כגון "אתם מושחתים, אני ישן באותו בಗלכם, אין לי בית, תגידו למנהל שלא צחצחתי חמיש שנים שניים בгалלו".

המתלוונת ישבה במשרד, **הדלת הייתה פתוחה**, וכוחו בו החוקרים שי אטרם, עمير שurf ואмир זאהר אלדין. **"הנאשם**

נכns, עמד בדلت, שילב ידיים ופשוט עמד בכניסה למשרד, ביקשו ממוני יצאת והוא לא רצה... הוא הגיע אלינו למשרד לאחר שמשרד הביטחון אמר לו שהוא יכול להמשיך לנסוע כי המשאית שלו ריקה אבל הוא נכנס אלינו למשרד. הוא עמד בדلت וביקשו ממוני מספר פעמים לצאת מהמשרד והוא לא עשה את זה. הוא נכנס ואמר שהוא רוצה לשותה שני אביה לו לשותה, אמרתי לו שנחנו לא חייבים לתת לו את זה ושאנו מבקשת ממוני לצאת מהמשרד, שהוא מפרע, אני עמדתי ליד מתן המים שהיה במשרד, הוא התקרב לעברי, התקרב אליו עם הפנים שלו במבט מאין, תפס לי את יד ימין ודחף אותה" (עמ' 11, ש' 29 - עמ' 12, ש' 1).

המתלוננת שרטטה את המשרד (ת/5), שמבנהו ריבועי ואורךו שלושה מטרים. מתן המים נמצא מצד שמאל של המשרד, ליד החלון. המתלוננת טענה כי הנאים חטף לה את הכסוס מהזיד. לטענה היא עמדה ליד מתן המים, שתמה, בิกשה מהנאם לצאת החוצה, הוא סירב אז התקרב לעברה, חטף לה את הכסוס מהזיד, **לפת אותה בזרוע ימין ודחף אותה אחורה**. המתלוננת נהדרה והקילה מכיה קטנה בגב מהمسئלה של החלון שמאחוריה. בשלב זה שלושת החוקרים במשרד ביקשו מהנאם לצאת ואחד מהם קרא לשוטר. המים בכוס שאחזה המתלוננת בידי לא נשפכו, שכן הכסוס לא היה כל כך מלאה (עמ' 12). המתלוננת צינה "הייתה לי טיפה אדומיות ביד לכמה רגעים בגב לא היה לי כלום" (עמ' 13, ש' 3). משגיא השוטר למשרד, הוא מילא דוח פעללה (ת/2) והמתלוננת הגישה תלונה כנגד הנאים במשטרת אריאל עוד באותו היום.

המתלוננת שבה והדגישה כי מטרת כניסה של הנאים למשרד לא הייתה לצורך שתיית מים אלא לצורך הקנאה, והראיה לכך שהוא לא שתה כאשר היה במשרד. המתלוננת אישרה כי אם היה מדובר באזרחות אחר שմבקש לשותה מים החוקרים היו נותנים לו, אך בשל אותה "היסטוריה" עם הנאים סירבה לתת לו לשותה (עמ' 13). בנוסף, צינה המתלוננת כי נדרש אישור של עובדי היחידה על מנת להכנס למשרד וכי גם כאשר עמד הנאים בדלת ביקשה ממנו לצאת שכן מדובר במשרד ממשטי שהנאם אינם רשאי להיכנס אליו, אך הוא המשיך לעמוד בכניסה ולאחר מכן נכנס למשרד. עוד צינה המתלוננת כי יש מתן מים לקרים ("קולר") ברוחת הביקורת וכי ניתן לשותה שם. היא נהגת לתת לאזרחים לשותה במשרד, כאשר מדובר באזרחים נחקרים, לפני החקירה או במהלך החקירה (עמ' 13).

המתלוננת הופנתה לכך שהנאם טען שהגיע למשרד על מנת לדבר עם "יובל" והסבירה כי יובל הוא מנהל היחידה; היא אינה זכרת שהנאם דבר עימה על יובל; יתקן ועל הנאים הוטל כופר בגין עבירה קודמת והוא רצה לשוחח עם יובל הממונה על היחידה לגבי גובה הכופר; בכל מקרה, יובל לא יושב במשרדו של המתלוננת, אלא משרד מצו בישוב שער אפרים (עמ' 15).

6. בחקירה הנגדית, שבה והדגישה המתלוננת כי בעקבות אירוע קודם, במסגרת הסליק הנאים סחרה בטור מזרונים, הוגשה כנגדה על ידי היחידה ונפתחה חקירה, וזה הסיבה שהוא נעצר בכל פעם שהוא מגיע למחסום על ידי אנשי הביטחון. ברוב המקרים, מגיע הנאים עם משאית ריקה והגעתו לעובדי היחידה נעשית מבחירה שלו (עמ' 17).

המתלוננת הופנתה להודעתה במשטרה שם צינה כי הנאים, תוך כדי תפיסת יד ימינה ולחיפתה, חטף לה "כוסות של שתייה חד פעמיות מהזיד למזוג לעצמו", והשיבה שיתacen כי משהוציאה כוס משירול הפלסטייק, יצאו מספר כוסות (עמ' 18). המתלוננת הדגימה כיצד הנאים דחף לה את זרוע ימין ועף נגען את זרועה בחוזקה ושבה וצינה כי נשארה לה על היד "אדומות", "לא הייתה אדומות של ללכת לבית חולים, זה היה כמו רגעים" (עמ' 19, ש' 12). המתלוננת הבירה כי בחקירה לא הזכירה את האדומות שכן נחקרה שלוש שעות אחרי האירוע, והאדומות חלהפה.

7. **העד עמיר שרפּ**, חוקר ביחידה, אשר שהה במשרד בעת האירוע, סיפר כי הנאשם מוכר לעובדי היחידה "כבן אדם מתפרק סדרתי למשרד היחידה" (עמ' 20, ש' 24). העד ציין כי הנאשם נכנס למשרד באמצעות שנות - פעמי טען כי זהו משרד ממשלתי זכויות הציבור להיכנס אליו, פעמי טען שהוא רוצה לשותות מים ופעמי טען שהוא רוצה לנוח. לדבריו, הנאשם נכנס למשרד ורקשה להוציא אותו ממנו.

לגביו האירוע - **דלת המשרד נפתחה**, הנאשם נכנס ו בשל היכרותו קודמת עימו תהו הנוכחים מה הפעם בគונתו לעשותה. הנאשם אמר שהוא רוצה לשותות מים והנוכחים ביקשו ממנו לצאת. הנאשם סירב או לא ענה וניגש למתקן המים, ללא רשות, והחל לחשוף כסותות חד פגמיים. המתלוונת עמדה ליד מתקן המים, הכסותות היו בקרבתה, היא לקחה את הכסותות ואמרה לו "עכשו אתה לא יכול להיכנס, אין דבר, הוא הושיט את היד לרעות וניסה לחטוף ממנה בכוח את כסותות המים" (עמ' 21, ש' 5). העד ציין כי כששמע את המתלוונת מדברת עם הנאשם, היה עם הגב אליה, והבין כי הותקפה בכר שהנאים ניסה לחטוף לה מהיד תוך כדי הפעלת כוח כדי להשתלט על הכסותות והוא ללח אוטן. הנוכחים ביקשו מה הנאשם לצאת החוצה והוא כינה אותם "זבלים" כי לא נתנו לו לשותות מים. בשלב זה, הזמן שוטר וגם עימו התווכח הנאשם מספר דקודות כשהשוטר מנסה לשכנע אותו לעזוב את המשרד. העד משוכנע כי הנאשם לא נכנס למשרד בשבייל לשותות מים, אלא כדי להתגרות בעובדי היחידה, שלטענתו מפרעה לו בעיסוקו. הרקע לכך הוא שב עבר הוטל על הנאשם כופר על ידי היחידה בשל הובלות טובין ללא תיעוד כדין ומאותו היום הוא רואה ביחידה כמחסום לפעלותו הביעיתית. מאז בכל פעם שהוא עובר במחסום הוא פותח את דלת המשרד ומטריד את העובדים. העד טען כי הובהר לנאים בעבר, יותר מפעם אחת, שוביל מנהל היחידה ישב במשרד הראשי מעבר שער אפרים והוא מוזמן לפעם אותה פגשוה. ביום האירוע לא ביקש הנאשם להיפגש עם יובל (עמ' 21). העד הדגיש כי ביום האירוע נכנס הנאשם למשרד מיזמתו וambilי שבודקי משרד הביטחון או עובדי רשות המכס הורו לו לעשותות כך. העובדה שלא הוגשה תלונה בעבר כנגד הנאשם בגין כניסה למשרד נעוצה בכך שבפעמים הקודמות התנהגוו של הנאשם לא לוותה באלים, וזאת בניגוד ליום האירוע. העד הוסיף כי אין רשות לאזרחים להיכנס למשרד, המהווה מתקן חקירה, ומazel האירוע הותקן קודם לדלת המשרד (עמ' 22).

8. **בחקירהו הגדית** הסביר העד כי לאחר כניסה למשרד, הגיע הנאשם ושירות למתקן המים וכי מצא מספר כסותות ליד המתלוונת, הושיט את ידו לחתוך אותן והמתלוונת לקחה את הכסותות לפניו, אז ניסה לחטוף לה מהיד, תוך שימוש בכוח. העד אישר כיאמין לא ראה את מעשה התקיפה עצמה ואולם שמע את המתלוונת אומרת לנאים "עזוב לי את היד, אני אקרא למשטרתך, מה אתה תוקף אותי", דברים שלא משתמעים לשני פנים (עמ' 23, ש' 14). העד הוסיף וציין כי הנאשם אמר לנוכחים במשרד "זבלים" (עמ' 24, ש' 8).

9. **העד שי אטירט**, בודק מכס בכיר וחוקר, העיד אף הוא שהintendent נהג להיכנס למשרד חרף בקשות החוקרים שימנע מכך. הנאשם טען כי הוא נפגע מרשות המיסים. הנאשם נהג לקלל את החוקרים ולגדר אותם, באופן שגורם להם לחסור נעימות (עמ' 25).

ביום האירוע נכנס הנאשם למשרד, "כמו רוח סערה", הוא התבקש לצאת ואז התקדם לכיוון המתלוונת, היו לה כסותות בידי היא עמדה ליד מתקן המים, התחיל ביניהם ויכוח והintendentלקח ממנה את הכסותות, תוך שהוא דוחף אותה. אז יצא העד החוצה והזעיק שוטר (עמ' 25, ש' 15). העד מסר כי הנאשם כלל לא ביקש לדבר עם יובל.

בחקירהו הגדית ציין העד כי בעת שהintendent נכנס למשרד **הדלת הייתה פתוחה** וכי הוא דחף את המתלוונת תוך שהוא

ЛОЖАЧ МАННА АТ СОСОТ ГИМ. УДО ГОССИФ ЦИ НАШАМ ХУЛИБ АТ УОВДИ ИХИДА БЕМІЛІМ "МНІАКІМ" ВІДІ ГІДФ АОТМ (УМ' 26).

10. **העד אמר זהאר אלדין**, חוקר ברשויות המיסים, אשר נכון אף הוא במשרד, ציינ כי בין הנאשם קיימת היכרות קודמת על רകע חקירות קודמות במסגרתן חקר את הנאשם. לדבריו, הנאשם הוא נחקר לא קל, מאין במבטים, במשפטים ומזהל באנשים. הנאשם נחקר בעבר על העברות שחורה לאחר השטחים לישראל שלא כדין. הוא אף שילם כופר קנס על כך (עמ' 28).

לגביה האירוע מסר העד כי המשרד ממוקם מרחק של 50-100 מטרים מהמחסום ועל כן אין לנאים מה לחפש במשרד. אנשים לא יכולים להתקרב לאזור זה אלא באישור ובליווי המבטחים. בפועל, הנאשם הגיע למשרד, **פתח את הדלת**, ונכנס מבלי שהותר לו הדבר. העד ביקש מהנאשם בצורה מפורשת לצאת מהמישר אולם הוא סירב אז התקרבותו הנאשם למתקן המים, לך כוסות תוך זלזול באנשים שהיו במשרד. המתלוננת ביקשה ממנו להניח את הocusות ושיצא מהמישר, אולם הוא התעלם. המתלוננת ביקשה מהנאשם, בשנית, להחזיר את הocusות, אז "הוא דחף אותה בצורה חד ממשעית... הוא שלח יד ודחף אותה, פשטו כמשמעו... בכתף ובזרוע... היא נהדף טיפה אחרת, לא נפלה על הרצפה. זה היה ממש אירוע שזעزع אותנו ישר קראנו לשוטרים לאזור המעבר" (עמ' 29, ש' 5). בהמשך, נגשו חוקרו היחידה להגיש תלונה במשטרת.

בחקירה הנגדית אישר העד כי הנאשם נעצר במחסום כי "הוא ידוע כאדם פרובולמי במעבר" וכי בעבר חקר אותו ואף "החתיף לו קנס" (עמ' 29, ש' 30). העד אישר כי הנאשם נכנס למשרד, הילך למתקן של המים,לקח כוסות ובא למזוג לעצמו מים בהפגניות (עמ' 30, ש' 7).

11. הוגש דוח פעולה מאת רס"מ שלמה טולידי מיום האירוע, **16.3.11 12:20 שעה 12 (ת/2)**, ממנו עולה כי העד שי איטרים ניגש לשוטר מללא הדוח, ועדכן אותו כי במשרד הסמור **נמצא הנאשם כשהוא משתוול**, מסרב **לצאת מהמישר ולוקח דברים ללא רשות**. השוטר ניגש למשרד והבחן בנאשם כשהוא אוחז כוסות פלסטיים בידי. הנאשם טען בפני השוטר כי הוא מתגורר ברחוב עם המשאית שלו ואין לו כתובות מגוריים. רק לאחר הפצרות מאת השוטר הסכים הנאשם **לצאת מהמישר**. השוטר שוחח עם המתלוננת, אשר **טענה בפניו כי הנאשם תקף אותה בך שדחף אותה**. הנאשם טען כי ביקש לדבר עם עובדי המכס. המתלוננת והחוקרים האחרים טענו כי אין זו הפעם הראשונה שהנאשם נכנס ומתפרץ למשרד ולוקח דברים ללא רשות. השוטר ציין בדוח כי על המתלוננים לא נראה סימני אלימות.

גירושאות הנאשם

12. בחקירהתו במשטרת מיום האירוע (ת/1), טען הנאשם כי נכנס למשרד רשות המיסים היה ורצה לדבר עם בחור בשם יובל בקשר לעובודה, אשר אותו הוא מנסה להשיג חחציא שנה ללא הצלחה. הנאשם פנה למתלוננת על מנת לברר מדוע יובל לא חזרו אליו, וזה טענה שהיא לא הפקידה שלו "נכון להיום" וביקשה שיצא מהמישר. הנאשם התלונן בפניה שכחציא שנה לא חזרו אליו. הנאשם הlion על כן כי הוא עובד בהובלוות ונעצר כל אימת שմבקש לעבור במיחסום, היה והוא לא מחזק תעוזות משלוח על כל שחורה שיש לו ברכב. הנאשם טען כי נכנס למשרד על מנת לשחות כוס מים, החוקרים סירבו לאפשר לו זאת והמתלוננת באה בכוח לקחת לו את הocus, וכשהסתובב אמרה לו

"אתה נוגע بي". הנאשם אישר כי בכל פעם שהוא מגיע למשרד, מבקשים ממנו החוקרים לצאת. הנאשם הבהיר מכל וכל שתקף את המטלוננת וטען כי החוקרים שראו זאת משקרים.

13. בעדותו בביבה" שהקפיד הנאשם להציג את יחסיו העכורים עם רשות המכס, כשטען שלפני ארבע שנים עבד רשות המכס "חתייף לו מכות" על-ID המשרד שלו, "נתן לי בוקס בפנים, מרוב שפחתתי, רציתי לסגור את זה. הפחדו אותו עד מוות. הגשו תלונה, הילכנו למשטרת אריאל. לא עשו עם זה כלום. מהבוקס קיבלתי חבטה ונפלתי על הרצפה, לא קמתי ולא הגבתי". לטענתו הנאשם מАЗ "התחיל ההתקומות עלי" (עמ' 31, ש' 27). ואולם, בניגוד לדברים אלה, אמר הנאשם בהמשך עדותו כי כלל לא התلون על האדם שתקף אותו (עמ' 36, ש' 2).

ביום האירוע, ביקש הנאשם לצאת עם משאיתו מישראל לכיוון השטחים. לטענותו, עיכבו אותו המאבטחים במחסום תור שהם מוצבים על מיטה שהייתה במשאיתו. הנאשם טען לפניהם כי מיטה זו משמשת אותו לצורכי שינה ואולם המאבטחים סייבו לחת לו לעבור, הכניסו אותו למשרד והתעללו בו. הנאשם מודיע להבדל המהותי שבין הודיעתו במשטרת לבין דבריו אלה וטען "לא סיפרתי את זה לאף אחד, לא שאלו אותי. זו האמת לאmittah מה שהיא" (עמ' 32, ש' 8). לטענותו, הגיעו למשרד הייתה על דעת המאבטחים שכן היה ובסביבות המשרד מצוירים שומרים, הרי שהיא נעצר הרבה לפני הגיעו למשרד. משנכנס למשרד, על מנת לקחת את תעודת הזהות שנלקחה ממנו, ביקש כוס מים על מנת לשחות כדור שכן קודם קיבל טיפול אצל רופא שניים בשל עקרת שנ, כשהוא "נפוח ומדמים" (עמ' 32, ש' 3). לדבריו, החוקרים סייבו לחת לו כוס מים והיוות ומתוך המים היה לידי לך כוס. בשלב זה, ניגשה אליו המטלוננת ולקחה את הכוס מידו בכוח. "אני עם שתי הידים אחורי הגב כשהחocos בידי, אני לא מנסה להתנagna איתה, היא דוחפת לי את היד ולוקחת לי את הכוס" (עמ' 32, ש' 15). אז אמרה המטלוננת "אתה תוקף אותך?", קראה לשוטר זהה ביקש ממנו לצאת.

14. בחקירותו הנגדית, שב הנאשם וטען כי נעצר במחסום על פי בקשת המאבטחים, אשר נטלו ממנו את תעודת הזהות (עמ' 33, ש' 12). הנאשם טען כי לא סיפר פרטים אלה בחקירתו במשטרת, שכן היה "נפוח" בשל הטיפול הרפואי שקיבל קודם לכן. הנאשם טען כי רשות המיסים "עוושים קנונית" גדו ומספר כי בעבר נלקחה ממנו המשאית והוא נכנס בסך 10,000 ₪. לשאלת מדוע לא ביקש להישפט אודות קנס זה טען כי שחרר את הרכב כי רצה לעבוד למורות שלא ראה במעשה עבירה וכי לא היה מודיע לזכותו החוקית לפיה יכול הוא לבקש להישפט (עמ' 34).

משנשאל הנאשם מודיע בהודיעתו מסר כי נכנס למשרד על מנת לשוחח עם יובל מסר כי התקoon שהפגישה עם יובל הייתה "הרבבה לפני האירוע", וכיפגש את יובל על מנת להתلون בפניו כי מאבטחי המחסום עוצרים אותו חדשות לבקרים. יובל אמר לו כי במידה ויחזק סhorah ליחידים במשאית, ישחררו אותו המאבטחים. ביום האירוע, משועcob שוב על ידי המאבטחים, שאל מה קורה עם יובל, מודיע יובל לא מתעורר? ולכך התקoon בהודיעתו (עמ' 34, ש' 26).

לא היה לנאשם הסבר מודיע בהודיעתו מסר כי הגיע למשרד מרצונו החופשי ובัดוחתו טען כי עוכב והובא למשרד בכוח (עמ' 35).

דין והכרעה

15. ב"כ הנאשם ביקש לזכות את הנאשם מן הטעמים הבאים:

א. סתיות עליהן הצביע בין עדותה של המתלוונת לבין עדויותיהם של החוקרים שנחכו במשרד בעת האירוע (ראה עמ' 39 לפרטוקול).

ב. יჩסה של רשות המיסים לנואם, הגובלת בהטעمرות בו. למעשה, כך הסגור, שהיא לה רשות המיסים את הנואם למטרה, כאשר בכל פעם שעובר הוא במחסום, ולא כל סיבה או "חישד סביר", מעוכב הנואם על ידי המאבטחים, אף אם משאיתו לא מכילה כל סchorה. יჩסה זה של רשות המיסים כלפי הנואם בא לידי ביטוי אף בדברי החוקר אמר זהאר אלדין, שהתבטא באופן בוטה כלפי הנואם כשאמר שבמעבר הנואם "חטף" ממנו קנס.

ג. באשר לעבירה של העלבת עובד ציבור, הרי שמדובר ח' הפעולה (ת/2) לא עולה כי מי מהמעורבים אמר לשוטר שהנאום העliv את החוקרים ו一封信ות שניים מהם עולה כי הנואם אמר להם "מניאקים" מילה שאינה מהווע עבירה של העלבת עובד ציבור על פי הפסיקת הנוהגת.

ד. לגבי עבירות הסגת הגבול הפלילית - הרי שלא מתקיימים תנאי סעיף 447(א)(2) לחוק העונשין, תש"ז-1977. טענה היא כי העבירה מצריכה יסוד נפשי של כוונה להפחיד או להקניט או לעבור עבירה ואלה לא התקיימו בענייננו, שכן הנואם נכנס למשרד על מנת לשותות כוס מים.

ה. מדובר בתיק שנשיבותו כה קלות, עד כי ניתן להורות על זיכוי של הנואם מכוח הגנת זוטר דברים, הקבועה בסעיף 34ז. לחוק העונשין.

16. לאחר ששמעתי את דברי העדים, עינתי בפרטוקול הדיון וקבעתי את המוצגים אני קובע כי הוכח בפני, מעבר לספק סביר, שהנאום ביצעה עבירות של תקיפה עובד ציבור והסתת גבול פלילתית. יחד עם זאת, מצאתי לזכות את הנואם מעבירה של העלבת עובד ציבור.

17. לא הוכח בפני, כנטען על ידי ההגנה, כי רשות המיסים מתעמרת בנואם ורודפת אותו בלי כל סיבה. מעוזיות עדי התביעה, אשר נמצאו מהימנות עלי' בעיירן, עליה כי הנואם נהג בעבר להכנס סchorה שלא כדין לשטח מדינת ישראל. עוד עליה כי משאיתו של הנואם נתפסה וכי שילם כופר בשל עבירה קודמת שביצע. במצב דברים זה, וכאשר כלפי הנואם התעורר בעבר חשד שהתרמש, והיות ומדובר במקרה שתפקידו למנוע העברת סchorות משטח הרשות הפלסטינית לשטח ישראל, הרי שרשאים המאבטחים לעכב אדם בשל חשדות קודמים שהתרמשו כנגדו (ראאה והשוואה סעיף 3 לחוק סמכויות לשם שמירה על ביטחון הציבור, התשס"ה-2005, יחד עם סעיף 10 לחוק יישום הסכם הביניים בדבר הגדה המערבית ורצתעת עזה (סמכויות שיפוט והוראות אחרות) (תיקוני חוקיקה), התשנ"ז-1996, על פייהם בנקודות בידוק שבקו התפר בין מדינת ישראל לרשות הפלסטינית, לא נדרש "חישד סביר" כלפי אדם על מנת לבצע חיפוש בכללו, וזאת לשם שמירה על ביטחון הציבור).

18. התרשםתי מעדי התביעה, כי בשל עיכובו של הנואם מספר פעמים במחסום, פיתח הנואם כלפי רשות המיסים בכלל וככלפי עדי התביעה בפרט, כאס רב אותו תרגם לכニסות חוזרות ונשנות למשרדים, מבלי שנקרו אליו ולא לצורך. כך ציינו עדי התביעה כי הנואם נהג להיכנס למשרד באמצעות שונות וכי הם נאלצו לבקש ממנו, פעם אחר פעם, יצאת מהמשרד.

19. למעשה, תיארו עדי התביעה את אירוע התקיפה באופן עקבי ומלוי שיש בדבריהם סתיות מהותיות, או כאלה היורדות לשורשו של עניין. ניתן לומר כי ליבת האירע מתוארת על ידי עדי התביעה באופן דומה, ובאופן שלא מעלה חשש כי בתיאום גרסאות עסקיים.

כך חלק מהעדים סיפורו כי דלת המשרד הייתה פתוחה בעוד אחרים זכרו שהנאשם פתח את הדלת ונכנס למשרד. כך גם אחד העדים סיפר כי המתלוננת הקדימה את הנאשם ונטלה את כסות הפלסטיין ואז הנאשם חטף אותו מיד ואילו המתלוננת סיפרה כי אחזה מראש בכסות והנאשם חטף אותו מיד. כך גם סיפורה המתלוננת שהנאשם תחילה נשען על מפתח הדלת ואילו אחד העדים סיפר שהנאשם נכנס למשרד כמו רוח סערה.

ואולם, כפי שציינתי, מדובר בסתיות קלות שאופייניות לאירוע שנחזה על ידי מספר עדים, באופן שלא כל העדים מסרים את אותו תיאור בדיקוק. לו היו העדים מוסרים תיאור מדויק ואחד של האירוע כי אז היה מתעורר חשש לתיאום גרסאות, כאמור, אין זה המצב שפנוי (נראה כי גם הסגנון הנכבד סבר בסיכון שמדובר ב"דקיות" (עמ' 39, ש' 9)). כך לדוגמה, תיאורה "המפתח" של המתלוננת שבתחילתה טענה שהנאשם "תפס" אותה בידה ודחף אותה ולאחר מכן אמרה שהנאשם "לפת" את ידה ודחף אותה. מינוח שונה זה בו נקטה המתלוננת אינם פוגם במהימנותה ואין סותר בהכרח את עדויות יתר עדי הראייה.

20. אף כי נתתי אמון בדברי המתלוננת, אשר כאמור מתחזקים בעדויותיהם של עדי התביעה האחרים, נראה כי בנסיבות אחת נתה המתלוננת להפריז - מדובר באמירתה לפיה לאחר מעשה התקיפה של הנאשם נגרמה להADMINTION זו לא בא זקרה בהודעתה של המתלוננת במשטרה והסבירה לפיה נחקרה שלוש שעות לאחר האירוע ועל כן לא הזירה פרט זה דחוק. לעניין זה, ראה דוח הפעולה (ת/2) ממנו עולה כי גם השוטר שנקרא למשרד מיד לאחר האירוע לא הבין בסימני אלימות על המתלוננת. ואולם, אין ב"הפרזה" זו כדי לפגום בעדותה הכלולות של המתלוננת, המשתלבת עם יתר העדויות.

21. לסיכום, מקובלים עליו דברי עדי התביעה כمفорт לעיל, ואני קובע כי על רקע העובדה של הנאשם לפני רשות המיסים וחוקר המשרד, כמפורט לעיל, החליט הנאשם להיכנס למשרד, מבלתי שנדרש לכך או שהתבקש על ידי מי מהמאבטחים, וזאת על מנת להקנית את החוקרים במשרד.

זאת אני מסיק מן העובדה כי עדי התביעה מסרו שבאותו יום הנאשם לא עוכב על ידי מי מהמאבטחים ועל כן לא נלקחה תעודה זההות שלו והוא לא נדרש להגיע למשרד החקירה; על יסוד התנהגותו הקודמת, החזרת ונשנית של הנאשם לפיה נ Heg להיכנס למשרד פעמים רבות וזאת ללא כל צורך ותוך שהוא פונה לעדי התביעה ומטריד אותם; ועל יסוד הסתיירות בגרסאותו של הנאשם, כמפורט להלן.

22. איני נתונים אמון בעדותו של הנאשם והוא לא הותיר בי רושם מהימן. להלן טעמי:
ה הנאשם מסר כי הוא הותקף והוכה באופן חמוץ על ידי בעל תפקיד בראשות המיסים. תחילת טען כי הגיש כנגדו תלונה במשטרה, אולם לאחר מכן סתר עצמו וטען כי תלונה שכזו לא הוגשה על ידו.

בהודעתו במשטרה לא הזכיר ولو במילה כי עוכב על ידי המאבטחים וכי נלקחה ממנו תעודה זההות או שהתבקש לסתור

למשרד ובעדותו בבית המשפט שינה גרסתו ואמר כי עוכב על ידי המאבטחים וכי תעודת זהות שלו נלקחה למשרד.

עוד טען הנאשם בהודעתו, כי התקoon הגיעו למשרד על מנת לפגוש את יובל, מנהל היחידה. משועמת עם דבריו אלה תיקן ואמר כי פגישה שכזו התקיימה בעבר ולא היה לו הסבר מניח את הדעת לעובדה שהמשרץ דבריו בהודעה מתישב עם כוונתו לחפש את יובל במשרד.

ה הנאשם ידע כי אין רצוי במשרד ובכל זאת בחר גם זו הפעם להיכנס למשרד. בחקירותו במשטרת נשאל האם זה נכון שהתבקש יותר מעשר פעמים ליצאת מהמשרד וסירב, והשיב "כל פעם שאני בא הם מבקשים ליצאת" (ת/1, ש' 17).

בהודעתו טען הנאשם כי המתלוננת באה לקחת לו את הכסוס בכך וכשהסתובב אמרה לו "אתה נוגע בי" בעוד שבעדותו אמר כי המתלוננת לקחה את הכסוס מידו בכך, כשהוא עם שתי ידיו מאחוריו הגב, והוא דוחף לו את היד ולוקחת את הכסוס.

ה הנאשם לא טען בפני השוטר שהגיע כי המתלוננת תקפה אותו, אלא הייתה זו המתלוננת שהتلוננה בפני השוטר על קר. עוד סירב הנאשם להतפנות מן המשרד, עובדה המלמדת על הלך רוחו ומחזקת את המסקנה לפיה הוא זה שתקף את המתלוננת.

תקיפה עובד ציבור

23. כאמור, הוכח בפני הנאשם כי הנאשם התקרוב למצלוננת, תפס לה את יד ימין ודחף אותה אחורה, באופן שהוא נחדפה אחוריית וקיבלה מכח בגב מהמסילה של החלון שמאחוריה, כל זאת כשהוא חוטף מידת כסות הפלסטייק. בכך, התקיימו יסודותיה העובדיים של עבירות התקיפה ("המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, ללא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמיה - הרי זו התקיפה"). הוכח בפני הנאשם תקף את המתלוננת, "ו�헉יפה קשורה למילוי חובתו או תפקידו של הנתקף", כמשמעותו בסעיף 382א(א) לחוק העונשין, שכן מעשה התקיפה בא על רקע העובדה של המתלוננת חוקרת ברשות המיסים ועל רקע המשקעים העיקריים שבין הנאשם לבין היחידה בה עבדת המתלוננת.

היסוד הנפשי שבבירה, דהיינו מודעות לריכבים העובדיים והנסיבות של העבירה, מתקיים אף הוא, שכן לא נדרשת כוונה לבצע את התקיפה וכי במודעותו של הנאשם לכך שהוא מבצע את היסוד העובי של העבירה, והוא מודע לריכיביה הנסיבתיים.

על כן, יש להרשיע את הנאשם בעבירה של **תקipa עובד ציבור**.

הסתנה גבול פלילתית

24. נראה כי מתקיימים בענייננו היסודות העובדיים והנסיבות של עבירת הסגת הגבול, כאמור בסעיף 447(א)(2), שזו לשונו:

"**447(א)** העווה אחת מלאה כדי להפחיד מחזק בנכס, להעליבו, להקנינו, או לעבור עבירה, דין - מסר

(1) **נכns לנכns או על פניו;**

(2) **לאחר שנכננס כדין לנכns נשאר שם שלא כדין".**

معدיות עדי הטעיה הטעורר ספק שמא הנאשם נכנס למשרד כהבדלה הייתה פתוחה או שעשה כן כהבדלה הייתה סגורה והוא זה שפתח אותה. עוד הטעורר ספק אם מדובר במשרד שהגישה אליו אסורה על פי דין, באופן ברור, או שמדובר במשרד של הציבור זכות גישה אליו.

ואולם מעדיות עדי הטעיה עולה בבירור כי גם מניסיון העבר עם הנאשם וגם על פי התרשםותם מן הנאשם ביום האירוע, התרשות שאף אני שותף לה, ועל רקע העובדה שה הנאשם לא עוכב על ידי המאבטח, הוא נכנס למשרד על מנת להקניתם, כשענין כס המים הוא אמתלא לכך (ראה לעניין זה דברי עדי הטעיה בעמ' 13, ש' 18; עמ' 20, ש' 24; עמ' 20, ש' 26; עמ' 21, ש' 14; עמ' 29, ש' 3).

על כן, אני קובלע כי בהעדר ראה לסתור כניסה הנציג הנציג לנכns כדין, ואולם נשאר שם שלא כדין, כל זאת כשבכוונתו להקנית את החוקרים, עובדי הציבור. לעניין זה ראה דברי עדי הטעיה לפיהם ביקשו מה הנאשם יותר מפעם אחת לצאת מהמשרד והוא סירב לעשות כן. כך גם נאלץ השוטר שהזעק למקום לחזור ולהפציר בנאשם ליצאת מהמשרד - ת/2; עמ' 11, ש' 31; עמ' 12, ש' 2; עמ' 20, ש' 28; עמ' 21, ש' 3; עמ' 29, ש' 3 עמ' 30, ש' 10 - והדברים מדברים بعد עצמן.

בנסיבות אלה, משנכנס הנאשם למשרד על מנת להקנית את חוקרי היחידה, ומשסירב לצאת ונשאר שם שלא כדין, התקיימו יסודותיו של סעיף 447(א)(2) לחוק העונשין, ויש להרשייע את הנאשם בעבירה זו.

העלבת עובד ציבור

25. בדנ"פ 7383/08 **אונגרפלד נ' מדינת ישראל**, נדונו, בין היתר, יסודות עבירות העלבת עובד ציבור, פרשנותו וגבויות התפרשותה. דעת הרוב, מפי כב' הש' פרוקצ'יה, קבועה, בין היתר, כך:

"כדי שהעלבה תיכנס בגדרו של האיסור הפלילי, עליה לפגוע בלביה העמוקה של כבוד האדם במילוי תפקידו. בהעלבה כזו עשוי להתקיים המבחן המחייב של וודאות קרובות לפגיעה ממשית בתפקידו של עובד הציבור והשירות הציבורי. כך, למשל, העלבת עובד ציבור שיש בה פגיעה בנקון כפוי, בטוהר מידותיו, או האשמטה בשתיות עשוים להוות 'העלבה' במובן האיסור. הטחת גידופים או קללות, הגם שיש בהם אלימות מילולית, אך אין בתוכנם ובצורת המשמעתם פגיעה בלביה העמוקה של כבוד האדם, לא יהוו 'העלבה' אסורה, גם אם תוכנם ואופן המשמעתם עלולים להיות קשים ופגעניים" (פסקה 26 לחוות דעתה של כב' הש' פרוקצ'יה).

וכן:

"העלבה' במשמעות הנורמטיבית של האיסור תייחד, אפוא, למקרים חריגים וקיצוניים בהם קיימת ודאות

קרובה כי הפגיעה הצפואה ממנה עלולה לא רק לפגוע בעובד הציבור כפרט, אלא גם לפגוע פגיעה ממשית וקשה באופן מילוי תפקידו הציבורי, ובכך לפגוע במערכת השירות הציבורי ובאמון הציבור בה... ההיקשרות למבחן ההסתברותי ברמה של 'ודאות קרובה' מצר, אפוא, את תחום התפרשותה של העבירה, ומוטיר את החלטה למקרים קיצוניים שבהם האמירה העולבת יוצרת וודאות קרובה **לפגיעה ממשית באופן מילוי תפקידו הציבורי של עובד הציבור, אגב כך, לפגיעה במערכת השירות הציבורי ולאמון הציבור בה**" (פסקאות 32-33 לחווות דעתה של כב' הש' פרוקצ'יה).

26. בעניינו, העידו עדי התביעה, עובדי הציבור, על שתי אמירות שהפנה הנאים כלפייהם - "זבלים" ו"מניאקים" (עדות עمير רשב, פסקה 8 לעיל; עדות שי אטירם, פסקה 9 לעיל). גם שאמירות אלה רוחקות מלהיות נימוסיות או נעימות לאוזן, הרי שנדמה כי על רקע המבחןים המחמירים שנקבעו בפסקה שהובאה לעיל, לא נראה כי שתי אמירות בזדדות אלו, שנאמרו ברצף על ידי הנאים, מהוות מקרה "כה קיצוני" עד שיוצרות וודאות קרובה לפגיעה ממשית באופן מילוי תפקידו הציבורי של עובד הציבור, אגב כך, לפגיעה במערכת השירות הציבורי ולאמון הציבור בה. כל זאת, על רקע העובדה כי האמירות נאמרו במשרדים ולא בפני אזרחים.

על כן, נראה שעל רקע המבחןים המחמירים שנקבעו בפסקה, לא התקיימו יסודותיה של עבירות העולבת עובד ציבור, ויש להורות על זיכוי של הנאים מעבירה זו.

חותמי דברים?

27. סעיף 34ז. לחוק העונשין קובע כי **"לא ישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוכנותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך"**.

הסעיף מאפשר לבית המשפט "לייטול ממעשה את פליליותו, בשל העובדה 'חסר-משמעות' מן היבט של 'האינטרס הציבורי' וצתת אף על פי שפורמלית נתקיים יסודות העבירה וכן היבט הטכני העבירה נuberha... התנאים לשימוש הסיג מפורטים בגין הוראה והם: אם "טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוכנותיו והאינטרס הציבורי" מלמדים כי "המעשה הוא קל ערך" והגשה הרווחת היא שהמדובר ב"תנאים" מצטברים, כאשר האחרון בהם - "האינטרס הציבורי" הוא המכريع (ראה כב' השופט קדמי על הדיון בפליליים, חלק ראשון, עמ' 555-556).

בע"פ 807/99 **מדינת ישראל נ' עוזיאן** (99.12.8) אישץ בית המשפט העליון את המבחןים שנקבעו על ידי בית המשפט המחויז בע"פ (מחוזי ת"א) 1720/95 **מדינת ישראל נ' יוסף**, לגבי השיקולים שצרכים להנחות את בית המשפט בבאו להכריע בטענת הגנה זו:

"באשר לשיקולים הדריכים להנחות את בית המשפט בבאו להכריע בטענת הגנה זו לגופה, לאחר שמייעת הראיות, הרי שאלה צריכים להיבחן לפי טיבו הקונקרטי של המעשה והאינטרס הציבורי וההגנה תתקבל רק באמצעות מקרים בהם אין במעשה עצמו מידת סכנה לערך החברתי המוגן ואין הוא הולם מבחינה עניינית את המושג של עבירה פלילית. לעומת זאת שיקולים המניחים את בית המשפט, דרך משל, בבאו לבחון את הסעד של מבחן ללא הרשות, והcolsלים בכך נסיבות הענין וטיב העבירה את אופיו של הנאים, עברו, גלו,

תנאי ביתו, בריאותו הגופנית ומצבו השכלי (סעיף 1 לפקודת המבחן [נוסח חדש] התשכ"ט-1969), הרי שהdagש לענן ההגנה של זוטי דברים מושם על טיבו של המעשה הקונקרטי עצמו 'נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי'. עפ"י בוחנת המעשה לאורם של מבחנים אלה, עשוי השופט הגיעו לכל מסקנה אם אכן הדברים אמרים בעבירה מבחינה טכנית פורמלית אשר מבחינה מהותית מתאים לה הכלל 'העדר ענן לציבור'. כפי שמצינו לא ניתן לעורך מראש רשימה סגורה ומפורשת של המקרים הרואים להיכנס בד' אמותיה של ההגנה דן, קרי מקרים הנמצאים ' מתחת לאותו סף של חומרה ואנטישברתיות', אלא יש לבחון כל מקהה לפי נסיבותיו. **בחינה זו צריכה להיעשות בזיהירות מרובה, כדי שלא לרוקן מתוכן דוחק את העבירות הקלות, וכך זאת בהתחשב בתוצאה המחויבת מקבלת ההגנה, שהינה זיכוי של הנאשם.**

28. בעניינו, אינני סבור כי מעשיו של הנאשם הינם "קל ערך" או כי אין בהם מידת מינימלית של סכנה לעורך החברתי המוגן עד כדי שאינם הולמים את המושג עבירה פלילית.

מעשיו של הנאשם באו על רקע פעמים קודמות בהן נכנס הוא למשרד בו שהוא עד הנסיבות, שהינם חוקרים ביחידת המעברים, ולאחר שהבהירו לו שוב ושוב שעלו להימנע מלהיכנס למשרד.

ה הנאשם היה טוען על עובדי רשות המיסים עובדה שהעכיזמה מסוכנותו(Clפיהם) ויצרה קרקע פורה להסלתת התנהגותו(Clפיהם).

גם בזו הפעם, נכנס הנאשם למשרד על מנת להזכיר את עד הנסיבות. הוא נשאר במשרד על אף שעדי הנסיבות הוולו לצאת. אז פוטנציאלי הסיכון מה הנאשם התממש והוא תקף את המתלוונת.

גם אם מעשה התקיפה של המתלוונת מצוי בرف הנמוך, הרי שאין להקל בו ראש. מדובר במתלוונת שהינה **עובדת ציבור**, ובתקיפה פגע הנאשם בעורך מגן נוסף והוא האינטרס כי עובדי הציבור ימשיכו בעבודתם הציבורית ללא מORA וללא חשש. בהגדרת מעשהו של הנאשם כ"קל ערך" או זה שאין באיכותו "אינטרס ציבור", תיפגע זכותה הלגיטימית של המתלוונת, כעובדת ציבור, להגנה מצד החוק.

אין הדעת סובלת שעובד ציבור אשר מלאה את תפקידו חוק, וה גם שהאזור אינו מושפע מהאופן בו עובד הציבור מלאה את תפקידו, או מהאופן שהגוף אליו משתיר עובד הציבור מלא תפקידו, יתקוף את עובד הציבור.

ראה לענן זה ע"פ (מחוזי ב"ש) 6580-09-**פרפה נ' מדינת ישראל** (6.1.10), שם נדון עניינו של מערער אשר תקף מאבטח בבית המשפט, שהינו עובד ציבור, ובודחו את הערעור קבוע בית המשפט: "**כלל, תקיפה עובד ציבור איננה בגדר זוטי דברים. נהפוך הוא, יש אינטרס ציבור וערך חברתי מן המדרגה הראשונה להגן על עובדי הציבור באשר הם, לרבות על מאבטחי בתי המשפט, מכל מעשה אלימות או תקיפה כנגדם**" (סעיף 37 לפסה"ד).

והדברים יפים וישימים אף בעניינו.

לאור האמור לעיל, אני סבור כי לא ניתן לומר על מעשהו של הנאשם שהוא קל ערך ונסיבות מקלות - ככל שיש כללה - ישקלו במסגרת גזר הדין.

- א. אני מרשיע את הנאשם בעבירה של הסגת גבול פלילתית, בニיגוד לסעיף 447 (א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.
- ב. אני מרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפת עובד ציבור, בニיגוד לסעיף 382(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.
- ג. אני מזוכה את הנאשם מעבירה של העלבת עובד ציבור, בニיגוד לסעיף 288 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה היום, ז' שבט תשע"ה, 27 ינואר 2015, במעמד ב"כ המאשימה, הנאשם ובא כוחו.